

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy v právní věci

žalobců:

- a) D. B.
- b) D. B.
- c) M. F.
- d) M. F.
- e) P. V.
- f) O. V.
- g) V. F.
- h) H. F.
- ch) V. K.

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Lenkou Dörrovou,
sídlem Domažlická 145/6, 612 00 Brno

proti

žalovanému:

Magistrát města Brna

sídlem Malinovského nám. 3, Brno

za účasti osob

zúčastněných

na řízení:

1) DOMOPLAN – Bytový dům Žižkova, s. r. o., IČO: 02679663

sídlem třída Kpt. Jaroše 1936/19, 602 00 Brno

2) EG.D, a.s.

sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno

3) CETIN a. s.

sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2020, č. j. MMB/0439217/2020, sp. zn. OUSR/MMB/0425035/2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobců a potvrdil správnost rozhodnutí č. 351 Úřadu městské části Brno-střed (dále též „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 7. 2020, č. j. MCBS/2020/0104587/ŠKAR, sp. zn. 3200/MCBS/2017/0039288, o umístění stavby.
2. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 79 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), rozhodl o žádosti společnosti DOMOPLAN – Bytový dům Žižkova, s.r.o., IČO 02679663, sídlem Údolní 326/11, 602 00 Brno o vydání územního rozhodnutí č. 351 o umístění stavby s názvem „Bytový dům Žižkova, Brno“, umístěný na pozemcích parc. č. XA, XB v k.ú. X, obec X včetně přípojek a přeložek inženýrských sítí, retenční nádrže a dopravního napojení umístěných na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD k.ú. X, obec X (dále jen „stavba“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobci navrhuji, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného. Ve svých dalších podáních pak navrhli, aby krajský soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 78 odst. 3 s.ř.s.
4. Žalobci současně navrhli, aby krajský soud přiznal žalobě odkladné účinky. Krajský soud žalobě odkladný účinek odmítl přiznat usnesením ze dne 9. 3. 2021, č. j. 29 A 212/2020-41.
5. Žalobci odkázali na průběh dosavadního územního řízení a na jejich stěžejní odvolací námitky použité v podaném odvolání proti územnímu rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobci současně odkázali na předchozí správní a přezkumná řízení v otázce stavby bytového domu na ulici Ž., kdy se především ztotožnili s předchozím právním názorem žalobce uvedeným v jeho rozhodnutí ze dne 28.2.2018 č.j. MMB/0075229/2018, sp. zn. OUSR/MMB/0007071 ohledně výpočtu indexu podlažní plochy jako rozhodné části Územního plánu města Brna (dále jen „ÚpmB“). Dle názoru žalobců je územní rozhodnutí nezákonné pro rozpor s platnou a účinnou verzí směrné části ÚpmB, neboť ta uváděla index podlažní plochy (dále jen „IPP“) pro pozemky parc. č. XA, XB v k.ú. X. v hodnotě 2,1, územní rozhodnutí však bylo zpracováváno pro IPP o hodnotě 3,1, což může mít následný

vliv na velikost umístované stavby. Žalobci jako obyvatelé nemovitostí na ulici X proto namítají, že napadené územní rozhodnutí protiprávně omezuje jejich veřejná subjektivní práva, neboť umístovaná stavba, která je objemnější a vyšší než povoluje platný ÚpmB, negativně zasáhne do jejich vlastnického práva tím, že způsobí zastínění okolních budov, zvýší vlhkost okolí, zhorší cirkulaci vzduchu a poškodí charakter a ráz okolní zástavby.

6. Žalobci pak dále napadají způsob, jakým žalovaný přistoupil k vypořádání jejich odvolacích námitek, kdy žalovaný procesně postupoval veskrze obecně pouze s odkazem na ustanovení § 90 stavebního zákona. Žalobci dále namítají, že žalovaný po zjištění, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění územního rozhodnutí nevypořádal soulad s územně plánovací dokumentací, provedl „vlastní hodnocení“, namísto toho, aby vadné územní rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému posouzení. Žalovaný tak měl žalobce zbavit jejich subjektivního procesního práva na uplatnění opravného prostředku.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na své argumentaci z napadeného rozhodnutí, tím spíše, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami předestřenými žalobci v odvolacím řízení, přičemž tyto své argumenty ve vyjádření rekapituluje. Žalovaný tak má za to, že napadené rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem i s platnou a účinnou územně plánovací dokumentací.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobci jsou účastníci územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jako osoby s věcnými právy k sousedním pozemkům. Osoba č. 1 zúčastněná na řízení podala dne 7. 3. 2017 žádost ke stavebnímu úřadu o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad žádosti vyhověl napadeným územním rozhodnutím č. 351, proti němuž se žalobci odvolali. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím potvrdil územní rozhodnutí stavebního úřadu.
10. Podstatu žalobní argumentace lze spatřovat v tvrzeném rozporu územního rozhodnutí s platným ÚpmB.
11. Mimo tuto argumentaci žalobci v žalobě, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č.j. 1 Aos 2/2013 - 117 a na něj navazující rozsudek ze dne 14.11.2013, č.j. 1 Aos 2/2013 - 136), rovněž namítali, že ke změně IPP jako rozhodné části ÚpmB došlo protiprávně usnesením č. 154/11 rady městské části Brno-střed na jejím 54. zasedání ve dne 3.10.2012 namísto toho, aby změnu provedlo Zastupitelstvo města Brna přijetím opatření obecné povahy dle § 55 odst. 2 stavebního zákona. Krajský soud z toho důvodu (poté, co žalobce poučil o existenci „incidenčního“ přezkumu opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s. a vyzval k upřesnění petitu) postupem podle § 39 odst. 2 s. ř. s. vyloučil část žaloby (žalobci přeformulovaný jako návrh ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.), v níž se domáhají zrušení opatření obecné povahy – změny Územního plánu města Brna – „*Usnesení č. 154.11 Rady MČ Brno-střed ze dne 3. 10. 2012 - Úprava směrné části Územního plánu města Brna, pozemky p. č. XA a XB, k. ú. X, obec X – X*“, k samostatnému projednání. Toto řízení bylo následně evidováno pod sp. zn. 63 A 5/2023. Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatelé nicméně ve stanovené lhůtě nezaplatili soudní poplatek, krajský soud usnesením ze dne 9. 1. 2024, č. j. 63 A 5/2023-21, řízení o

podaném návrhu zastavil dle § 47 písm. c) s. ř. s. (ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), aniž by tedy o podaném návrhu rozhodoval meritorně.

12. Za dané situace se tedy krajský soud soustředil na vypořádání žalobních námitek žalobců v té části žaloby, v níž se z důvodu nezákonnosti domáhají zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, aniž by jakkoliv mohl zpochybnit zákonnost postupu vedoucího k přijetí změny IPP jako rozhodné části ÚpmB. Tato otázka by byla předmětem uvedeného řízení o sp. zn. 63 A 5/2023, jehož výsledek by musel následně být zohledněn v nynější věci. Za situace, kdy ovšem žalobci vlastním přičiněním znemožnili meritorní projednání dané otázky, krajský soud nemá procesní prostor při posouzení nyní projednávané žaloby se k této otázce jakkoliv vyjadřovat či dokonce zpochybňovat zákonnost postupu vedoucí k přijetí změny IPP jako rozhodné části ÚpmB.
13. Krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, zdůrazňuje, že *„správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle.“* Žalobci ve svém podání vymezili, že napadají rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně a domáhají se jejich zrušení, podání je tedy jednoznačně žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a následující s. ř. s. Veškerá výše zmiňovaná argumentace žalobců včetně citované judikatury je tak ale dle názoru krajského soudu nepřiléhavá, neboť směřuje do tvrzené nezákonnosti změny závazné části opatření obecné povahy (ÚpmB). Žalobci žalobou napadli rozhodnutí vydaná až na základě opatření obecné povahy, kdy byly správní orgány i s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci vázány platnou právní úpravou indexu podlažních ploch vymezených v ÚpmB. Jak ostatně uvedl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již citovaném usnesení č.j. 1 AOs 2/2013-117: *„[j]inými slovy, nedojde-li zákonem stanoveným způsobem ke zrušení či změně nesprávně vymezené směrné části územního plánu, pak tato nadále platí, byť je vadná“*. Krajský soud proto shledal námitku žalobců jako nedůvodnou, neboť žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházeli z platného znění Územního plánu města Brna.
14. Žalobci tvrdí, že žalovaný a správní orgán prvního stupně při rozhodování nesprávně zhodnotili údaje dle platného ÚpmB, konkrétně jeho závazné části – IPP, jelikož jeho reálná hodnota byla dle žalobců 2,1, a nikoliv 3,1. Krajský soud z napadeného územního rozhodnutí zjistil, že hodnota hrubé podlažní plochy nadzemní části stavby je navržena na 6452 m², což odpovídá výměře funkční plochy 2090 m² vynásobené hodnotou IPP (3,1) pro daný pozemek. Pokud žalobci namítají, že platný ÚpmB měl uvádět hodnotu IPP 2,1, neboť ke změně hodnot IPP došlo nezákonně usnesením rady městské části Brno-střed, umístovaná stavba by tedy měla mít kapacity hrubé podlažní plochy pouze 4389 m², tyto námitky nelze s ohledem na výše uvedené považovat za důvodné. Krajskému soudu nadto nepřijde úplně logické tvrzení žalobců hned v dalším odstavci jejich žaloby, kde tvrdí, že se ztotožnili s právním názorem žalovaného na způsob výpočtu IPP v rozhodnutí č.j. MMB/0075229/2018, když tento se týká naprosto odlišné otázky výkladu termínu „podzemní podlaží“ pro účely určení, zda měla být do výpočtu IPP začleněna i půdorysná plocha prvního podlaží umístované stavby. Koneckonců, i v tomto rozhodnutí žalovaný pracuje s hodnotou IPP ve výši 3,1 dle ÚpmB.
15. Žalobci dále namítají, že žalovaný v odvolacím řízení sice připustil existenci vady územního rozhodnutí, čehož se měl stavební úřad dopustit tím, že neposoudil soulad umístované stavby s nástroji územního plánování, konkrétně politikou územního rozvoje, která je však pro takové rozhodování závazná dle § 31 odst. 4 stavebního zákona. Namísto toho, aby pro

tuto vadu územního rozhodnutí žalovaný zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému rozhodnutí, postupoval dle žalobců nesprávně, když soulad posoudil sám. Tímto tvrzeným nezákonným postupem měl zasáhnout práva žalobců na odvolání, neboť porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení.

16. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu stanoví, že „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; ...změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění...“
17. Krajský soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ověřil soulad záměru s Politikou územního rozvoje České republiky (PÚR ČR) a se Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje (ZÚR JMK) a dospěl k závěru, že „[P]ro posuzovanou stavbu a předmětné území nevyplývají z PÚR ČR, ve znění platných aktualizací, a ZÚR JMK, ve znění platných aktualizací, žádné podmínky ani požadavky.“ Žalovaný vyhodnotil, že provedené doplnění odůvodnění napadeného územního rozhodnutí nebude mít vliv na jeho výrok, tudíž mohl postupovat v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Krajský soud v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení, neboť k němu „by odvolací správní orgán měl sáhnout v případech, kdy je výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise“ (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č.j. 6 Ads 134/2012-47). Krajský soud konstatuje, že jelikož vada napadeného územního rozhodnutí neměla vliv na jeho výrok, postupoval žalovaný v souladu se zásadou hospodárnosti a pouze změnil odůvodnění napadeného územního rozhodnutí. Opačný postup, který navrhují žalobci, by nepřiměřeně zasáhl do práv osoby zúčastněné na řízení 1), neboť by vedl k nadbytečnému prodlužování územního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č.j. 6 As 286/2018-34).
18. Již v souvislosti s výše uvedeným postupem v odvolacím řízení je pak nutné odmítnout další námitku, kterou žalobci napadají příliš obecný a paušální způsob vypořádání jejich odvolacích námitek žalovaným pouze s odkazem na § 90 stavebního zákona. Uvedené ustanovení upravuje postup stavebního úřadu v územním řízení, je proto logické, že odvolací orgán vztáhne svůj přezkum právě na zhodnocení, zda byla dodržena všechna zákonná kritéria dle tohoto ustanovení. V odvolání ze dne 10.8.2020, č.j. MCBS/2020/0124223 žalobci a),b),c),d),g),h),ch) namítali zaprvé již vypořádaný rozpor napadeného územního rozhodnutí s ÚpmB, zadruhé pak nadměrnou výšku nárožního bloku umístované stavby vůči okolní zástavbě. Žalobci e) a f) pak ve svém odvolání ze dne 11.8.2020, č.j. MCBS/2020/0125570 použili totožné námitky. I když lze souhlasit s žalobci, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí přímo nevěnoval otázce výšky umístované stavby vůči jejímu okolí, krajský soud na základě spisové dokumentace konstatuje, že otázce výšky umístované budovy se věnoval stavební úřad v napadeném rozhodnutí, dále pak Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor územního plánování a stavebního řádu v rozhodnutí ze dne 17.12.2018, č.j. JMK 171223/2018, sp. zn. S-JMK 48233/2018 OÚPSŘ, kdy rozhodoval v přezkumném řízení v předchozích fázích územního řízení a jehož rozhodnutí bylo pro žalovaného i stavební úřad závazné dle § 97 odst. 3 správního řádu. V obou rozhodnutích se správní orgány z pohledu krajského soudu dostatečně vypořádaly s otázkou výšky umístované stavby. Postup žalovaného proto shledal krajský soud jako přezkoumatelný,

kdy byl v otázce výšky umístované budovy vázán předchozím rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, ve zbytku pak jako dostatečně podrobný, což ostatně dokládá i fakt, že sám žalovaný doplnil odůvodnění stavebního úřadu dle § 90 písm. a) stavebního zákona.

19. Žalobci dále namítali, že umístovaná stavba zasáhne do jejich vlastnických práv zastíněním, vlhkostí, omezením cirkulace vzduchu a celkovým negativním vlivem na okolí, žalovaný i stavební úřad tak z pohledu žalobců dostatečně nezohlednili vliv záměru dle § 90 písm. b) a e) stavebního zákona, čímž zatížili svá rozhodnutí vadou nezákonnosti. Krajský soud z obsahu spisu zjistil, že stavební úřad v napadeném územním rozhodnutí reflektoval souhlasné závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu města Brna ze dne 15.7.2016, č.j. MMB/0244393/2016/SZ/zs z pohledu zájmů ochrany památkové péče, dále „Studii zastínění protějščí fronty ul. Ž.“ ze dne 7. 2. 2020, zpracovanou Ing. P. N. – Light servis, která shledala, že míra zastínění protějščí budov je v souladu s ČSN 73 0580-1. Krajský soud má tudíž za to, že napadené územní rozhodnutí zohlednilo vliv umístované stavby na zastínění a charakter okolní zástavby, kdy stavební úřad rozhodoval na základě závazného stanoviska dotčeného správního orgánu a dostatečně zjištěného skutkového stavu a napadené územní rozhodnutí bylo tedy vydáno v souladu se zákonem.
20. Co se týče námitek zvýšení vlhkosti či zhoršení cirkulace vzduchu krajský soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“*. Krajský soud shledal argumentaci žalobců ohledně tvrzeného vlivu umístované stavby na zvýšení vlhkosti a zhoršení cirkulace vzduchu v lokalitě do té míry, že by měla zasahovat do vlastnických práv žalobců, jako nepodloženou spekulaci. Žalobci svá tvrzení argumentačně nerozšířili, neuvedli skutkové či právní skutečnosti, které by zavdávali alespoň k podezření, že by k tvrzenému zásahu do jejich subjektivních veřejných práv mohlo dojít. Krajský soud proto konstatuje, že v této otázce shledal námitky žalobců jako nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud tak na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
23. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené

soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. ledna 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu